

единствено клонн за да го услаждава. Никога не съмъ
мыслила че може да бжде нѣкой блаженъ на този свѣтъ,
напротивъ повтаряла съмъ непрѣстанно че едно таквозъ
блаженство може да ся намѣри само тамъ горѣ на не-
бето. . .“

Наистина беше зафашаніето на едно любовно писмо,
но понеже не споменуваше нищо опредѣлително, нето нѣкое
име, твърдѣ праведно можеше да ся зема и като едно съ-
чиненіе какво годѣ.

Можите си въобрази въ какво страшно забъркваніе
ся намѣрихъ и двѣтъ жени.

Князьтъ бѣше съзель подозрѣніе, и, както ся виждаше,
този вѣренъ Княжевъ слуга Петаръ да ги е шпиониралъ, съ
една дума предсказаніята бѣхъ лопти.

Тогавъ азъ бѣхъ зель професорскъ дипломъ на Исто-
ріята и по препоръчителството на нѣкой Реверензи, *) кои-
то сновѣха въ къщата на Княза, можихъ да влѣза за профе-
соръ на момата въ исторіята и географіята. Тя къмъ менъ
съвзе едно предпочтеніе, симпатія естественна, отъ овази
минута когато научи че бѣхъ пріятель на Якинта Жизскра,
който бѣ ми откриль сячко и сякога ми исказуваше же-
ланіята си и надеждытъ си.

О! небесно сътвореніе! ужасъ и трепетъ мя обзема
само като смысля колко е притърпяла. И тѣзи Ангели, вѣр-
вамъ, плакали сж надъ нѣйнитѣ страданія!

Князьтъ слѣдъ като скри писмото или по добрѣ да
речемъ това непонятно съчиненіе, каза че си отива и съ
лотина и бързина излѣзе.

Като останахъ сами Агата и Варвара ся изглѣдахъ
една друга — не можехъ да продуматъ, недоуменіето зело
бѣше говореніето имъ, но най послѣ Агата каза:

*) Титла въздавана на католишки калугери.